

До редакції ЛНВ.

товариш мій, Павло Сніщевий, просив мене звернутись до редакції з приводу його віршів, друкованих в кн. 7-ї Вісники свого року. Він невдоволений з скорочення 5-го вірша (мі-папір) і просить, щоб редакція вийшла з умишлом (в кінці вірша, в рудриці "Памінок") чотири рядки кінця. Рядки є ось які:

та не довго я став так: у північ

у вісні мені от що ^{якраз} ввиждалося,

що огонь у пегі ще не зовсім згас

і папіру ще ~~увісім~~ трохи засталося

На його думку вкорочення це позбав-

ляє, як то казуть, "соли", відмінюючи

суїтну рису: поет вбив екстра-

вагантних закладів, щоб залишити

віршування, та ніщо не допомогло —

все ж таки скитався йому, що папіру

ще трохи лишилось, с. т. не в його смі

критицисти природній дар.

Ну, да як знає.

249

І зрихтляється Павло Сніщевий

В Парижі відчиниться цікава
вища школа „Росейська вища школа
суспільних наук“. В склад її профес-
сорів увійшли всі чимлікі представники
росейської науки, котрі з тих або инь-
ших причин не мають можливости
працювати в Росії. Звичайно, не всі во-
ни будуть регулярно викладати, бо не
кофкий має охату кидати Росію та
передірагтися на постійне мешкання в
Парижу, нпр. бувши проф. Петербур-
гою ун. Микола Карезв оповістив по
газетах, що він читатиме тільки на
різдвяних вакаціях, а зовсім оселитися
в Парижі не думає. Оповіщення про ви-
щу школу, її виклади та розпорядки - поси-
лаю до Вісника у сім листі.

Н. Дроздович